

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Ivici Omaziću, u pravnoj svari predlagatelja BeF HOME s.r.o., Republika Češka, 679 07, Kotvrdovice, Karvrdovice 277, kojeg zastupa punomoćnik Mićo Ljubenko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Ljubenko i partneri u Zagrebu, protiv protustranke RABUZIN d.o.o., Varaždin, Kukuljevićava 30, kojeg zastupa punomoćnik Franjo Šebijan, odvjetnik u Varaždinu, radi priznanja i ovrhe stranog arbitražnog pravorijeka, odlučujući o žalbi protustranke protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-331/10 od 21. studenoga 2011., 24. veljače 2012.

riješio je

Odbija se žalba protustranke kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj R1-331/10 od 21. studenoga 2011.

Obrazloženje

Trgovački sud u Zagrebu je rješenjem poslovni broj R1-331/10 od 21. studenoga 2011. priznao arbitražni pravorijek Arbitražnog suda pri Gospodarskoj komori Republike Češke i Agrarnoj komori Republike Češke broj Rsp 775/08 od 15. prosinca 2009. na temelju koje protustranka duguje predlagatelju iznos od 34.087,00 EUR u protuvrijednosti u kunama s pripadajućim zateznim kamatama, поближе navedenim u izreci rješenja.

Iz obrazloženja pobijane odluke proizlazi da je predlagatelj podnio prvostupanjskom sudu prijedlog za priznanje ovrhe arbitražnog pravorijeka Arbitražnog suda pri Gospodarskoj komori Republike Češke i Agrarnoj komori Republike Češke broj Rsp 775/08 od 15. prosinca 2009., s prijedlogom da sud po pravomoćnosti odluke o priznaju nastavi postupak ovrhe. Prvostupanjski sud odlučio je kao u izreci pobijane odluke, jer je u postupku provedenom sukladno odredbi čl.

47. i 49. Zakona o arbitraži („Narodne novine“ broj 88/01; dalje: ZA) utvrdio da su ispunjeni uvjeti za priznanje strane arbitražne odluke iz čl. 40. st. 1. ZA.

Protiv navedenog rješenja protustranka je izjavila žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U žalbi u bitnom navodi da je pogrešno utvrđenje suda da predmetni pravorijek nema nedostataka koji bi bio protivan javnom poretku i Ustavu Republike Hrvatske. Ističe da pred Arbitražnim sudom nije bila u mogućnosti predlagati dokaze, odnosno kada bi ih predložila bili bi bez obrazloženja odbijeni, a bilo bi prihvaćeno sve ono što iznosi protivna strana. Smatra da je time povrijeđeno njezino pravo na jednakost iz čl. 14. Ustava Republike Hrvatske pa je tim pravorijek protivan javnom poretku. Predlaže da se pobijano rješenje preinači i prijedlog za priznanje odbije, odnosno da se rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Žalba nije osnovana.

Nakon što je ispitao pobijano rješenje na temelju odredbe iz čl. 365. te čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08 i 57/11; u daljnjem tekstu: ZPP), u vezi s čl. 19. st. 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 57/96, 29/99, 42/00, 173/03, 88/05, 121/05 i 67/08; dalje: OZ), u granicama razloga navedenih u žalbi i pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (čl. 356. ZPP-a), ovaj sud je utvrdio da je odluka prvostupanjskog suda pravilna i osnovana na zakonu.

Iz spisa proizlazi da je predlagatelj od Trgovačkog suda u Zagrebu zatražio provedbu ovrhe na novčanim sredstvima i pokretninama protustranke, na temelju ovršne isprave – arbitražne presude Arbitražnog suda pri Gospodarskoj komori Republike Češke i Agrarnoj komori Republike Češke broj Rsp 775/08 od 15. prosinca 2009., sa zahtjevom da sud odluči o priznanju navedene odluke kao o prethodnom pitanju u ovršnom postupku.

Nesporna je činjenica da citirana isprava ima svojstvo stranog arbitražnog pravorijeka u smislu odredaba Zakona o arbitraži koje se odnose na priznanje i ovrhu stranih pravorijeka (čl. 40. ZA) i svojstvo ovršne isprave u smislu odredbe čl. 21. OZ-a.

Ocjenjujući žalbene navode, ovaj sud je utvrdio kako protustranka nije ničim dovela u pitanje pravilnost i zakonitost prvostupanjskog rješenja niti su ti navodi od ikakvog utjecaja na njegovu pravilnost.

Prema odredbi čl. 40. st. 1. ZA, strani pravorijek priznat će se i njegova ovrha odrediti u Republici Hrvatskoj osim ako sud povodom prigovora protivne stranke utvrdi da postoji neki od razloga iz čl. 36. st. 2. t. 1. istog Zakona, ili da pravorijek još nije postao obvezatan za stranke, ili da ga je sud zemlje u kojoj je ili po čijem je zakonu donesen poništio ili da je odgodio nastupanje njegovih učinaka. Sukladno točki 2. istog članka i stavka, priznanje i ovrha stranog pravorijeka odbit će se ako sud utvrdi: a) da predmet spora nije arbitrabilan prema zakonima Republike

Hrvatske; b) da bi priznanje ili ovrha pravorijeka bili u suprotnosti s javnim poretom Republike Hrvatske.

Iz citiranih odredaba proizlazi da se u Republici Hrvatskoj može provesti ovrha i na temelju stranih odluka (sudskih i/ili arbitražnih) pod uvjetom da ih nadležni sud prethodno prizna, što znači da ih po učinku izjednači s domaćim odlukama. Ukoliko se priznanje strane odluke traži u okviru ovršnog postupka, u tom slučaju ovršni sud odlučit će o priznanju takve odluke po pravilima o prethodnom pitanju, bez potrebe da o tome donosi posebnu odluku. Time što je donio rješenje o ovrši na temelju takve ovršne isprave, presumira se da je sud takvu odluku prethodno priznao. Međutim, time što je sud prvog stupnja odlučio o priznanju predmetnog arbitražnog pravorijeka posebnim rješenjem, takva odluka nije samo zbog toga nepravilna i nezakonita.

Neosnovan je navod protustranke o nepostojanju uvjeta za priznanje strane odluke iz razloga što nije bila u mogućnosti predlagati dokaze, odnosno kada bi ih predložila da su bili bez obrazloženja odbijeni i da je time povrijeđeno njezino pravo na jednakost pa da je stoga pravorijek protivan javnom poretom, a koji razlog se u stvari svodi na onemogućavanje raspravljanja pred arbitražnim sudom, sukladno odredbi čl. 36. st. 2. t. 1. u vezi s čl. 40. st. 1. ZA.

Naime, protustranka je u svom odgovoru na prijedlog za priznanje navodila ove razloge koje je sud, kako proizlazi iz obrazloženja pobijanog rješenja, i ispitivao te je utvrdio da ne postoje razlozi iz čl. 36. st. 2. t. 1. u vezi s čl. 40. st. 1. niti da je pravorijek protivan javnom poretom Republike Hrvatske. Da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da su ispunjene pretpostavke za priznanje strane arbitražne odluke i da su neosnovani žalbeni navodi proizlazi i iz spisa, odluke o arbitraži iz koje je vidljivo da je protustranci kao tuženiku u arbitražnom postupku tužba uredno dostavljena te da je protustranka podnijela odgovor na tužbu 3. kolovoza 2009. (list 39. spisa), nakon čega je i zakazano ročište za usmenu raspravu za 14. listopada 2009. za koje je protustranka primila poziv 31. kolovoza 2009., a na koje nije pristupila, što je i potvrdila u podnesku od 29. listopada 2009. (list 41. spisa) te je rasprava održana u njegovoj odsutnosti. U daljnjem postupku protustranka je 29. listopada 2009. dostavila Arbitražnom sudu podnesak u kojem je predlagala financijsko-knjigovodstveno vještačenje, koje je nakon odgovora tužitelja 12. prosinca 2012, sud odbio i zaključio usmenu raspravu.

Iz navedenih činjenica proizlazi da je protustranci dana mogućnost da iznese svoje dokaze i nije onemogućena u raspravljanju pred Arbitražnim sudom pa stoga nije povrijeđeno njezino pravo jednakosti pred sudom, stoga pravorijek nije protivan javnom poretom Republike Hrvatske, kako smatra protustranka, ne iznoseći nikakve druge razloge koji bi upućivali da je pravorijek protivan javnom poretom niti ih ovaj sud nalazi pazeći na to po službenoj dužnosti, jer se u odgovoru na tužbu očitovao na tužbu i tužbene navode te je to mogla učiniti i na usmenom ročištu, na kojem se nije pojavila niti je, kako proizlazi iz spisa, izostanak opravdala te je i nakon ročišta po dostavi zapisnika predložila dokaze arbitražni sud odbacio. Isto u spisu nema podataka, niti protustranka ističe, da je tražio poništenje pravorijeka.

Dakle, žalitelj ničim nije dokazao postojanje zapreka iz čl. 36. st. 2. t. 1. ZA u vezi s čl. 40. st. 1. ZA, a niti je sud po službenoj dužnosti utvrdio postojanje okolnosti iz čl. 36. st. 2. t. 2. ZA.

Stoga je valjalo, na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a, u vezi s odredbom čl. 19. st. 1. OZ-a, žalbu protustranke odbiti kao neosnovanu i potvrditi pobijano rješenje.

U Zagrebu 24. veljače 2012.

SUDAC
IVICA OMAZIĆ, v.r.

Za točnost otpravka
ovlašteni službenik

BRANKICA CURMAN